UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus IV. An in Deo detur subsistentia absoluta communis tribus Relationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

DEItatis includit Trinitatem, adeóque Relationes. *Confirmatur* ex Niceno ubi Osius ait: *Divinitatem non esse unam Personam, sed tres Personas verè subsistentes.* Et Ephrem. Serm. de Pœnit. inquit: *nec solam Unitatem, nec solam Trinitatẽ, sed utrumque simul, esse Divinitatem.* Deniq; Athanas. ait: *DEItatem in Trinitate consistere. Resp.* ille modus specialis Unitatis includit Trinitatem, formaliter; nego. virtualiter & radicaliter; concedo. Ad eum scilicet modum, quo essentiæ includunt suas proprietates, exigendo nimirum illas per se, non autem involvendo formaliter. Ratio patet ex dictis pro Conclusione, quæ sicut probant, Essentiam divinam non involvere formaliter Relationes, sed eas tantùm exigere; sic probant unitatem illam specialem, quæ DEItati est essentialis, non involvere, sed exigere Trinitatem. Quod etiam dicendum est ad Authoritates allatas. Adde quòd *Consistere* apud Athan. & PP. accipi soleat pro *subsistere.* Unde sensus est: DEItatem subsistere in Trinitate, seu tribus Relationibus, quod nihil facit contra nos.

VI. Si DEItas esset Persona unica, involveret formaliter Personalitatem; ergo etiam defacto involvit tres Personalitates. *Resp. Neg. Conseq. Disparitas est,* quia DEItas defacto ita est communis tribus Personis, ut de singulis prædicetur formaliter, integrè, & perfectè; cùm tamen una Persona, non prædicetur de altera. Quod fieri non posset, nisi DEItas præscindi posset à Personalitatibus: si enim non præscinderetur, hoc ipso prædicando de Patre Essentiam, prædicarentur de eodem Personæ reliquæ. Hoc verò non obstaret in casu fictitio.

VII. Paternitas non habet aliam Essentiam, quàm divinam; sed Paternitas est de Essentia Patris etiam formaliter; ergo Paternitas est de Essentia DEI formaliter. *Resp.* Essentiam divinam variè sumi. Primò & propriè pro prædicato omnium primo, & per quod quælibet Persona constituitur integrè & perfectè, in ratione DEI, non autem in ratione Personæ. Secundò accipitur pro quidditate cujuslibet rei, sive absoluta sive relativa. Hoc posito: *distinguo Majorem.* Paternitas non habet aliam Essentiam primo sensu, quàm DEI; concedo. non habet aliam quidditateem; nego. Quidditas enim Paternitatis est relativa, Essentia DEI absoluta. *Similiter dist. Minor. & Neg. Conseq. Resp.* 2. Paternitas est de Essentia Patris, in quantum Patris; concedo, illius suppositi, quod est Pater nego.

VIII. Attributa divina involvuntur formaliter in Essentia divina, ut Q. 2. de DEO Uno Artic. 3. dictum est; ergo etiam Relationes. *Respondeo Disparitatem esse* 1. Quia attributa sunt perfectiones simpliciter simplices, id est, tales, quæ formaliter sunt necessariæ ad perfectionem intrinsecam entis simpliciter; ac proinde involvuntur formaliter in Essentia divina, quæ est Ens simpliciter. Relationes sunt tantùm perfectiones secundùm quid, quas sufficit in Ente simpliciter involvi radicaliter, virtualiter, eminenter. 2. Essentia divina ad Relationes se habet, ut prædicatum commune ad inferiora: unde à Græcis Patribus comparari solet speciei, Relationes verò differentijs individualibus; prædicata autem communia non involvunt formaliter sua particularia seu inferiora, involvuntur autem è contra in inferioribus. Respectu verò attributorum, Essentia divina non se, habet ut superius ad inferius, sed potiùs ut totum ad partem: Ens enim simpliciter non est aliud, quàm cumulus, ut sic dicam, omnium perfectionum simpliciter; totum autem involvit formaliter suas partes 3. Essentia & Relationes non possunt prædicari convertibiliter, nam licèt verum sit: *est Pater; ergo DEUS.* Non tamen: *est DEUS; ergo Pater;* deberent autem prædicari, si se includerent mutuò formaliter. Hoc verò non obstat in Essentia, & attributis, hæc siquidem prædicantur de se convertibiliter: *est DEUS; ergo Omnipotens. Omnipotens; ergo DEUS, &c.* & aliunde pro inclusione eorum mutua militant ea, quæ dictâ Quæst. de DEO Uno allata sunt. Denique cùm Relationes includant formaliter Essentiam, ut probatum est, si Essentia vicissim includeret Relationes, sequeretur Relationes includere se formaliter invicem ac proinde Pater, quà Pater, esset Filius, & vicissim, & consequenter non distinguerentur realiter, quod dici non potest. Id, quod non impedit involutionem mutuam Essentiæ & attributorum inter se, quandoquidem attributa non distinguuntur realiter, sicut Relationes.

Artic. IV. *An in DEO detur Subsistentia absoluta communis tribus Relationibus?*

Resp. Subsistentiam in divinis sumi triplibiter. 1. pro Essentia & Substantia divina. Ita locutus est August. 7. de Trinit. c. 5. *Hoc est DEO Esse, quòd subsistere, & ideo si una Essentia Trinitatis, etiam una substantia.* Et hoc sensu tam certum est, dari unam Subsistentiam absolutam, & communem tribus Relationibus, quàm est certum, dari unam DEItatem in tribus Personis. 2. Sumitur Subsistentia

vel

vel in concreto pro hypostasi, sive supposito & Persona, vel in abstracto, pro suppositalitate, seu Personalitate, id est, pro modo essendi, per quem res existit in se, & per se incommunicabiliter. Et hoc sensu certum est non dari in DEO unam Subsistentiam absolutam & communem, quia in divinis tres Relationes non sunt unum suppositum, vel una Persona, ut definitum habetur in 6. Synod. Actione 2. contra Sabell. & quia in divinis nihil absolutum est incommunicabile. Et hoc nihilque aliud volunt Conc. & PP. quos fusè contra nos citat Montoya Disp. 34. Sect. 5. ut clarè patet ex verbis & contextu. Eodem modo intelligendus D. Thomas 3. p. Quæst. 3. Artic. 3. ad 1. dicens: *quod est subsistens in divina Natura* (nimirum incommunicabiliter) *esse Personam.* 3. Sumitur Subsistentia pro existentia perfecta & integra rei, quâ ita res in se & per se existit, ut non indigeat existere & sustentari in alio, licèt non necessariò existat incommunicabiliter. Et hoc sensu.

Dico dari Subsistentiam absolutam communem tribus Relationibus. Estque haud dubiè Sententia D. Thomæ varijs locis, maximè 3. D. 6. Q. 2. A. 1. ad 2. ubi ait: *In DEO ipsa Essentia subsistens est, unde sibi secundùm se debetur esse, imò ipsa est, suum esse subsistens.* Et 1. D. 21. Quæst. 2. A. 1. C. *Iste terminus, DEUS prædicat Naturam divinam, quæ etiam in se est habens esse subsistens, nullâ Personarum distinctione intellectâ. Prob.* 1 Auth. Conc. & PP. in genere, qui docent tres Personas esse unam perfectam & infinitam substantiam; non esset autem substantia infinita & perfecta in ratione substantiæ, si, quâ talis, non esset subsistens, ut brevi dicetur; illa autem una substantia, quæ est Pater, Filius, & Spiritus Sanctus, est omninò absoluta; ergo sunt unum in aliqua Subsistentia absoluta. *Probatur 2.* Authoritate in particulari: *Una est DEI, & sola Natura, quæ verè est: id enim, quod subsistit, non aliunde habet, sed suum est.* Hieron. Ep. 57. Et: *DEUS non potest intelligi aliunde habere, quòd subsistat.* Idem in 3. ad Ephes. Quibus indicatur, DEO ratione Naturæ, quâ talis, convenire, quòd subsistat, quod autem sic DEO convenit, est absolutum & commune tribus Personis. Et Hilar. L. 7. de Trinitat. *Non est* inquit, *corporalium Naturarum ista conditio, ut sint sibi invicem, ut subsistentis Naturæ habeant unitatem.* Ubi duo docet S Doctor. 1. mutuam circuminsessionem Personarum. 2. identitatem illarum in una Natura subsistente. Et post pauca ait: *Incsse autem, non aliud in alio, ut corpus in corpore, sed ita esse ac subsistere, ut in subsistente insit, ita verò incsse, ut ipsa subsistat,* scilicet Natura divina. Et L. 5. de Trin. ait: *Ut indivisus atque inseparabilis non ex Persona, sed ex Natura subsistens, ex Patre Unigenitus intelligatur.* Ubi vides Naturæ tribui Subsistentiam, ratione cujus Pater & Filius substant indivisim, & inseparabiliter. Clariùs adhuc Cyrillus Alexantrinus in Explicat. Fidei: *Quid est*, inquit, *Essentia?* divina scilicet; *res quæ per se est, neque altero indiget ad hoc, ut subsistat.* Et Isidorus Lib. 2. de different. cap. 4. *subsistentiam* ait *esse id, quod non ab alio, sed semper ex se est*, id est, *quod propriâ in se virtute subsistit.* Denique favet Agathon Papa in Epistol. Decret. quæ habetur in 6. Synodo Actione 4. ubi sic inquit: *Confitemur DEUM Patrem, DEUM Filium, DEUM Spiritum Sanctum, non tres DEOS sed unum DEUM non trium Nominum Subsistentiam, sed trium Subsistentiarum, unam Subsistentiam.* Et licèt in nova editione Conciliorum non legatur, *una Subsistentia*, sed *una Substantia*, non est tamen reijcienda prior lectio, cùm ita antiqua Concilia habeant. *Probatur jam ratione*: Quia Essentia divina, quâ talis, involvit formaliter omnem perfectionem simpliciter simplicem, cùm sit Ens simpliciter, & infinitum in omni ratione entis; atqui subsistere, seu ita per se existere, ut non indigeat res existere in alio, est perfectio simpliciter simplex: tum, quia esse substantiam completam independentem, & sufficientem ad essendum; idem, esse principium Quod propriarum operationum, haud dubiè pertinet ad perfectionem simplicem (quæ omnia præstat Subsistentia in dicto sensu) tum, quia Subsistentia, in hoc sensu, nullam involvit imperfectionem, & est in quolibet ente melior ipsa, quàm quælibet perfectio illi incomposibilis; ergo Essentia divina, quâ talis, involvit formaliter Subsistentiam in dicto sensu. Sed quod involvitur formaliter in Essentia, est absolutum, ut patet ex Artic. 3. omne autem absolutum est commune Personis divinis; ergo, &c. 2. Essentia divina, quâ talis, est Ens perfectum, completum, integrum simpliciter, sed si præscinderet à Subsistentia, non esset Ens simpliciter perfectum & completum: cùm Subsistentia pertineat ad perfectionem & complementum entis; ergo non præscindit, sed includit, &c. 3. Si Essentia divina per se ipsam formaliter non est subsistens, sive sufficiens ad existendum in se & per se; ergo formaliter non est actu perfecta, sed quasi in potentia, & indigens ad suum complementum ulteriori actu, putà subsistentijs relativis. 4. Si Essentia divina non est formaliter subsistens; ergo Relatio divina est quid perfectius DEItate: nam Relatio includit Subsistentiam, quæ est perfectio simpliciter, quam non includit DEItas, quâ talis; sequela est falsa, quia

sic DEItas nec esset simpliciter infinitè perfecta ratione sui, & formaliter, siquidem non includeret formaliter omnem perfectionem, nimirum subsistendi; nec posset fieri simpliciter infinitè perfecta per Relationem, cùm Relatio nec sit perfectio simpliciter, nec simpliciter infinita, sed tantùm in ratione Relationis, ut dictum est; ergo. 5. Si DEUS non esset Trinus, involveret DEItas Subsistentiam absolutam formaliter; idque ideo, quia sine illa non intelligeretur summè perfecta, completa, actualis; ergo & defacto involvit, cùm defacto non sit minùs perfecta. Cum hoc tamen discrimine, quòd defacto involvat Subsistentiam communicabilem, illo verò casu, involveret incommunicabilem, & quæ rationem haberet hypostasis, suppositi, Personæ, secùs ac modò. 6. Hæc prædicatio est vera: *DEItas est DEUS*, ut definivit Rhemense, contra Porretanum inquiens: *Nullo sensu Catholico negari posse, quin Divinitas sit DEUS, & DEUS Divinitas*: atqui concreta non possunt prædicari verè de abstractis, nisi natura abstracta intelligatur subsistens; unde falsa est: *Humanitas est homo;* ergo DEItas abstracta, & quà talis, involvit Subsistentiam. 7. Concreta semper significant Subsistentiam; sed Essentia divina, etiam præcisis Relationibus est *DEus* in concreto; ergo etiam præcisis ijsdem, est subsistens. Nec dicas cum Montoya: DEUM in concreto præter DEItatem, quam dicit pro formali, dicere etiam pro materiali rationem communem Personæ, & per hoc DEUM in concreto dicere aliquomodo Subsistentiam, non quidem absolutam & unam, sed præscindentem ab absoluta & relativa, una vel pluribus. Nam contra est: quia tota Essentia divina est eadem numero & realiter communis tribus Personis; ergo etiam omnia prædicata essentialia sunt realiter & individuè communia; ergo si ratio Personæ est prædicatum essentiale, debebit ratio Personæ esse eadem numero & realiter in omnibus: nam aliàs tres Personæ non erunt idem numero realiter in tota Essentia. Sequela est falsa. Item: sic dici poterit, DEUM in concreto præter DEItatem involvere rationem communem Relationum, prout præscindit ab hac, illa; quod negat Montoya. 8. DEUS, quà DEUS, operatur intelligendo, volendo, creando, non autem, quà Pater, Filius, &c. Sed actiones sunt substantiarum subsistentium; ergo quà DEUS subsistit: sed non Subsistentiâ relativâ, ergo absolutâ, & per consequens communi omnibus tribus Personis. 9. Subsistentia debet esse proportionata suæ substantiæ (hinc Personæ divinæ, ut tales, subsistunt per Subsistentias distinctas & relativas, quia ipsæ sunt distinctæ & relativæ) ergo cum Essentia divina, ut talis, simul fit Substantia absoluta, subsistet Subsistentiâ absolutâ.

Sed contra I. Subsistentia est idem, quod hypostasis & Persona, ut patet ex Conc. & PP. qui unanimiter hæc pro eodem accipiunt: atqui Essentia divina, ut talis præcisè, non est Persona vel hypostasis; ergo, ut talis, non subsistit. *Confirm.* Concil. & PP. quoties de Subsistentijs loquuntur, dicunt esse tres distinctas in ratione Subsistentiarum; ergo sentiunt nullam dari Subsistentiam absolutam communem. 2. Nullus unquam PP. antiquorum concessit tres Subsistentias relativas, & simul unam absolutam & communem; unde Augustin. Hilar. aliique, qui videntur concedere Subsistentiam absolutam & communem, in eodem sensu reijciunt tres relativas; ergo qui concedunt utrumque, opponuntur omnibus PP. *Resp. Neg. Anteced. & probat.* Oppositum patet ex Cyrillo supra citato, aliisque, qui Naturæ divinæ tribuunt Subsistentiam, & tamen negant rationem hypostasis & Personæ. Item ex Boëtio; qui Lib. de 2. Naturis distinguit *usian* Essentiam, *sinusian* Subsistentiam, *hypostasin*, hypostasin, *prosopon* Personam, dicitque hominem subsistere, licèt non sit hypostasis; atque adeò non semper apud PP. idem est Subsistentia, quod hypostasis. Claritatis causâ *Disting. Anteced.* Subsistentia incommunicabilis est idem quod hypostasis; conc. communicabilis, qualis est ea quam ponimus; neg. *Hinc patet ad 1. Confir.* Quando enim PP. dicunt tres esse Subsistentias, loquuntur de Subsistentia, prout hæc significat hypostasin & suppositum, sive de Subsistentia incommunicabili. *Ad 2. Neg. Assumpt.* Nam idem Cyril. Alexand. & Hilar. admittunt unam Subsistentiam absolutam, ut ex supradictis patet, & plures Personales, ut videre licet apud Montoyam. Disput. 34. Sect. 5. num. 9. & 12. 2. Licèt nullus PP. concesserit tres Subsistentias relativas, & simul unam absolutam, in eodem sensu; admiserunt tamen utrumque, vel saltem non negârunt, in sensu diverso. Explico: PP. qui concedunt tres Subsistentias relativas, per Subsistentias intelligunt hypostases, suppositа, Personas, & hoc eodem sensu negant unam Subsistentiam absolutam in DEO, nimirum unam hypostasin, suppositum, Personam, tribus Personis communem; qui verò admittunt unam Subsistentiam absolutam, per Subsistentiam intelligunt modum existendi per se DEO essentialem, quo Essentia divina subsistit in seprimò & simpliciter, non secundùm quid, & in certa ratione; & in hac eadem acceptione negârunt dari plures Subsistentias relativas, quæ omnia sunt verissima: non tamen negârunt, unam Subsistentiam communicabilem, tres incom-

communicabiles, sive hypostaticas, & personales; item unam Essentialem, alias Personales, &c.

II. Subsistentia est modus, quo substantia existit per se, sed quod existit in alio tanquam in supposito, Persona, non existit in se, ergo quod existit in alio, tanquam in supposito, non subsistit; ergo cùm DEitas existat in tribus Relationibus, tanquam in tribus Personis, & suppositis, non poterit existere per se, vel subsistere per Subsistentiam abstractam à Relationibus. *Confir.* Subsistere est per se existere, existere autem per se, non est existere in alio, sive communicabiliter; sed Essentia divina existit communicabiliter, & in alio, nimirum in Personis, ergo &c.

Respond. Neg. Minor. Nam ut dicatur res existere per se, sufficit, quòd non indigeat existere in alio tanquam in supposito, licèt hìc & nunc, ex superabundanti quasi, existat in aliquo supposito. Et sic Essentia divina existit in tribus Relationibus, non ex defectu & indigentia completæ existentiæ, sed ex infinita fæcunditate, quâ se illis communicat, ut multiplicari possint Personæ. Unde *Respond. 2.* Subsistentia est modus, quo existit res per se, in actu primo, & quoad sufficientiam; conced. In actu secundo, & quoad necessitatem; neg. Id est, Subsistentia est modus, per quem res est sufficiens ad existendum, nec indiget existere in alio, non autem, per quem fit incapax existere in alio, ita, ut existere extra omne aliud debeat. *Et patet ad Confirmationem.* Adde, Naturam divinam existendo in Relationibus, non existere in alio, quia hæ non sunt aliud ab ipsâ. Ratio ulterior est: quia Natura non existit in Relationibus per sui unionem ad aliud (sicut natura creata existit in supposito per unionem sui ad distinctam Personalitatem) sed per intimam inclusionem sui tum realem, tum formalem in illis.

III. Subsistentia est essentialiter ultimus terminus Naturæ, ideóque Subsistentia non terminatur per ulteriorem terminum: si enim terminaretur per alium terminum, ipsa non esset ratio formalis existendi per se. Atqui si daretur Subsistentia absoluta in DEO, illa non esset ultimus terminus; terminaretur enim ulteriùs Personalitatibus relativis; ergo. *Confirmat.* Si illa Subsistentia absoluta non terminatur Subsistentijs relativis; ergo per illam constituitur DEUS, totale & integrum suppositum, & Persona absoluta, quod dici non potest. Sicut; quia Subsistentia relativa Patris, non terminatur Subsistentiâ Filij, constituit Patrem in ratione veræ Personæ. 2. Vel Relationes divinæ adveniunt ratione nostrâ Essentiæ, ut subsistenti, vel præcisè, ut existenti, & faciendo existere per se. Si primum; ergo non adveniunt tanquam Subsistentiæ, sed tanquam accidentia aliqua rei Subsistentia. Si secundum; ergo non datur in Natura divina Subsistentia absoluta, quia aliàs sicut reliqua prædicata absoluta in DEItate, ita & hæc Subsistentia terminaretur subsistentijs relativis advenientibus, & ita non esset ultimus terminus, quod est contra rationem Subsistentiæ. *Respond. 1.* Aliud esse Subsistentiam, aliud Personam, vel suppositum. Ad Subsistentiam sufficit, ut sit terminus & complementum substantiale Naturæ, vi cujus hæc non indigeat existere in alio, licèt non sit terminus ultimus. Ad Personam verò requiritur, ut sit terminus ultimus, ulteriùs incommunicabilis. *In forma* itaque *Nego Major.* sumpta universaliter, & *patet ad Confirmationem. Respond. 2.* Subsistentia creata, est essentialiter terminus ultimus naturæ; concedo. Subsistentia increata; *Subdisting.* aliqua, nimirum relativa concedo. omnis; nego. In creatis enim omnis Subsistentia est simul Personalitas vel suppositalitas, adeóque terminus ultimus & incommunicabilis. In divinis verò non omnis Subsistentia est Personalitas, sed tantùm Subsistentia relativa. Ratio ulterior est: quia Natura divina, etiam ut præcisa à Relationibus, est in ratione Substantiæ completissima, imò infinita simpliciter, quod esse nequit, nisi, ut talis, subsistat. Cùm autem eadem Natura, ex Infinitate sua, sit communicabilis essentialiter pluribus suppositis, non potest illa Subsistentia, quam Natura, ut præcisa, involvit, esse suppositum, & Personalitas: nam alia Natura, ut præcisa, esset communicabilis, & non esset. Natura autem creata ut præcisè talis, non involvit formaliter ullam Subsistentiam, illa verò Subsistentia, quæ Naturæ superadditur, non relinquit Naturam, pluribus suppositis communicabilem, adeóque illam ultimatè terminat; ac proinde idem modus, qui eam facit subsistere, facit eandem suppositum vel Personam. *Respond. 3.* Subsistentia non potest ulteriùs terminari termino, qui sit prima ratio existendi per se, vel qui habeat se per modum sustentantis Naturam; conc. sic enim procederetur in infinitum, quia in eadem ratione terminaretur Subsistentia prior, in qua ipsa est terminus. Non potest ulteriùs terminari, termino, qui se habeat per modum cujusdam modificationis respectu naturæ jam aliquomodo terminatæ, vel qui sit ratio existendi per se, respectu constituti per talem terminum; nego. Personalitates autem divinæ non terminant Naturam, vel Subsistentiam absolutam, tanquam prima ratio existendi per se, respectu Naturæ, vel per modum alicujus, in quo sustentetur Natura; quia hæc per se ipsam est sufficiens existere

re; sed tanquam ratio existendi per se; respectu Personarum divinarum, quæ constituuntur per illas Personalitates, vel tanquam modificantes, & determinantes Naturam, faciendo ut eadem Natura subsistens, & determinata, sit multiplex in ratione Personarum; sicut differentiæ faciunt, ut ens fiat multiplex in ratione substantiæ, accidentis, &c. Ratio ulterior est: quia Personalitates divinæ, ut dictum est, involvunt formaliter Naturam, & omnia absoluta, sicut differentiæ rationem entis; unde sicut differentiæ non sunt prima ratio existendi, sed modus quidam entis, ut sic; ita Personalitates non sunt prima ratio, sed modus quidam per se existendi, (nimirum existendi incommunicabiliter) respectu Naturæ, jam aliunde habentis Esse per se, seu subsistentis & determinatæ. Hinc ad *1. Confirm. Resp.* Si Subsistentia absoluta nullo modo terminaretur Relatione, constitueretur per illam DEUS perfectum suppositum; transeat. Si non terminaretur illâ, tanquam termino sustentante Naturam, vel dante illi primò Esse per se; neg. *Ad 2.* dico Subsistentias relativas advenire Essentiæ jam subsistenti, advenire tamen tanquam rationes subsistendi, non quidem respectu Naturæ primò & per se, sed respectu Personarum constitutarum per illas; vel certè tanquam rationes subsistendi modificantes & determinantes Naturam subsistentem: sicut differentiæ adveniunt enti, modificantes & determinantes ens, ut sic, vel certè ut rationes existendi, non respectu entis, ut sic, sed respectu generis & specierum, quas constituunt.

IV. Dantur in DEO tres Subsistentiæ relativæ; ergo nulla absoluta. *Antecedens patet*, tum ex Chalced. 5. & 6. Syn. ubi dicitur *Trinitatem esse divisam numeralibus Subsistentijs, & unam DEItatem in tribus Subsistentijs esse adorandam*; tum, quia dantur tres Personæ relativæ, adeóque tria suppositа, & tres Subsistentiæ relativæ; concreta enim substantialia (quale est Persona & subsistens) non multiplicantur, nisi multiplicetur ratio formalis ipsorum; ratio autem formalis hujus concreti *subsistens*, est Subsistentia. *Consequentia* autem *probat.* quia aliàs aut Subsistentia relativa, aut absoluta esset superflua. *Respond. Nego Consèq. & probationem.* Ad duo enim Subsistentiæ relativæ sunt necessariæ: primò, ut per eas Natura divina subsistat incommunicabiliter, per modum triplicis suppositi; secundò, ut ipsæ Relationes divinæ, ut tales, subsistant, quorum neutrum præstat Subsistentia absoluta. Non primum, quia relinquit Naturam divinam pluribus Personis communicabilem. Non secundum, quia Relationes, quà tales, requirunt Subsistentiam proportionatam, adeóque etiam relativam, non absolutam.

V. Etiam Subsistentia incommunicabilis est perfectio simplex simpliciter, & tamen non involvitur formaliter in Essentia divina, ut tali; ergo nec ideo involvetur Subsistentia ut sic, prout dictum est. *Resp. Neg. Anteced.* Incommunicabilitas enim, sicut distinctio, vel fundatur in limitatione rei, ut accidit in creatis; vel in oppositione relativa, ut in divinis: neutrum autem, nec limitatio (ut per se patet) neque oppositio relativa ut supra dictum est, est perfectio simpliciter.

QUÆSTIO SEXTA.

De

MISSIONE DIVINARUM PERSONARUM.

ARTICULUS UNICUS.

An sit Missio in Divinis? quid ea sit? quotuplex? quibus Personis conveniat?

Resp. Divinas Personas mitti. Misit DEUS Filium suum. Joan. 4. *Misit DEUS Spiritum Filij sui* Galat 6. Quæ non tantùm intelligenda sunt de donis creatis, quæ appropriantur Filio, & Spiritui S. sed etiam de ipsis Personis; tum; quia Scriptura his & alijs locis asserit expresè, Personas esse missas, & non tantùm dona; tum, quia aliqui textus intelligi non possunt comodè de donis; ut ille Joan. 14. *Cùm autem venerit Paraclitus, quem Ego mittam vobis à Patre, Spi-*